

Đ I N A L A M A N A

**OPASNO
KRIVE**

Prevela Radojka Jevtić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Naziv originala:
Gina LaManna
PRETTY GUILTY WOMEN

Copyright © 2019 by Gina LaManna
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03253-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Aleksu, mom mužu i mom najboljem prijatelju

*I mojim roditeljima i sestrama:
mamu, tatu, Kristi i Megan*

PROLOG

Tiho, dete moje, ne reci ni rečicu...“
„Tihi koraci čuli su se u dečjoj sobi. Žena je koračala preko debelog tepiha, pažljivo odabranog za sobu novorođenčeta. Mesečina je iscrtavala linije na podu, izrezbarena napola zatvorenim roletnama. Tanke trake svetlosti odavale su utisak eterične zatvorske ćelije, zatvora koji drži bebu – *njenu bebu* – u zatočeništvu. „Mama će ti kupiti pticu rugalicu...“ Vesele i nasmešene žirafe na zidu, vratova izvijenih ka tavanici, nemo su posmatrale. „A ako ptičica ne bude pevala rajski...“

Pevanje se zaustavilo kada je začula ječanje garažnih vrata – polako se podižu, i otvaraju ružna razjapljena crna usta, spremna da ga prime u stomak zveri. Da ga dovedu ovde.

Dok je čekala, srce joj je lupalo. Osluškivala je škripu ulaznih vrata, bat teških donova na stepeništu od punog drveta. Da je to on, prepoznala bi škripu petog stepenika, a onda i jecaj sedmog.

Ali pretpostavljala je da on zna za tu škripu. Preskoćiće peti stepenik, ali ne i sedmi.

Taj jecaj će joj spasti život.

Kada se ni peti ni sedmi stepenik nisu oglasili, otišla je do kolevke i nasmešila se usnuloj bebi. Za nekoliko minuta, biće slobodne. Same i bezbedne.

„Mama će ti kupiti prsten dijamantski...“

Podigla je bebu i privila je na grudi, držeći je jednom rukom. Uživala je u dodiru nežne male glave na grudima. Slatki miris kupke lebdeo je na bebinoj koži kao predivni parfem.

„Ako se dijamantski prsten pretvori u med...“

„Tata će ti u prodavnici kupiti dogled!“ Duboki promukli glas odjeknuo je s vrata, na kojima je, naslonjen na drveni dovrtak, sakriven senkom, stajao šarmantan i zgodan muškarac. Gledao ju je svetlučavim crnim očima.

Polako i opasno se osmehnuo kada se okrenula ka njemu. Srce joj se ubrzalo kada je, užasnuta, shvatila da je otkrio i tihi jecaj sedmog stepenika.

„A ako ti se slomi staklo na dogledu...“, nastavila je da peva promuklim glasom kao da se ništa nije desilo. Ipak ona treba da bude ovde s bebom. Ništa – i niko – ne može to da joj oduzme.

„E tu grešiš, srce.“ Ružno se nasmešio, stavio ruku na pištolj za pojasom i odmahnuo glavom. „Nema tu nikakvo ako, već je sve slomljeno.“

JEDAN

Detektiv Ramon: Recite svoje ime i prezime, za zapisnik.

Lulu Frenk: Zovem se Lulu Frenk i imam šezdeset osam godina. Prezivam se *F-R-E-N-K*. Molim vas, neka to lepo zapišu, posle je užas ispravljati pravna dokumenta.

Detektiv Ramon: Gospođo Frenk, snimamo ovaj razgovor. Vaše ime će biti zapisano tačno. Molim vas, recite nam kog ste datuma stigli u odmaralište Sereniti i zašto ste ovde.

Lulu Frenk: Stigla sam 16. avgusta s mužem Pirsom Benksom. Rezervisali smo apartman na nedelju dana, pošto smo došli na venčanje Debluove i Benksa. Ja sam mladoženjina strina. Nije baš da bi moj nećak primetio da nisam tu, ali sigurno bi primetio da mu nismo ostavili kovertu s novcem za venčanje.

Detektiv Ramon: Pretpostavljam da znate zašto ste ovde. Otkrili smo sinoć telo, gospođo Frenk.

Lulu Frenk: Da, mrtvo telo.

Detektiv Ramon: To se podrazumeva.

Lulu Frenk: Dobro je. Pošto sam ga takvo sinoć i videla.

Detektiv Ramon: Da li vi to priznajete ubistvo, gospođo Frenk? Da vas podsetim da se ovaj razgovor snima i da se sve što kažete može i hoće koristiti protiv vas na sudu.

Lulu Frenk: Moram li da se ponavljam? Poslednji put, da kažem za zapisnik: ja, Lulu Frenk, kriva sam za ubistvo tog čoveka. Kada to zapišete, zapamtite, prezivam se Frenk, a ne Frank. *F-R-E-N-K*. Ako to pogrešno napišete, zaista ću se uznemiriti.

Lulu Frenk bila je veoma iznervirana. Trebalo je već da bude u salonu, da se opušta dok joj Dilajla kovrdža kosu i sređuje nokte, ali ne. Umesto toga je sad kod kuće i trupka po svom prekrasnom drvenom podu, gura glavu u zamrzivač i ispod stola. Zglobovi su joj zaškripali kada se sagnula, i uprkos trudu da ignoriše sve pokazatelje starosti, nije mogla a da ne primeti očigledne znake. Ipak, neuhvatljivi (i veoma debeli) novčanik njenog muža nije bio ni približno očigledan. Samo je insistirao da ostane izgubljen.

Ispravila se, otresla prašinu sa svog novog džempera od kašmira pa frknula frustrirano. Džemper je na porubima imao pravo krzno od rakuna i koštao je njenog muža pravo bogatstvo. Ali nema veze, Pirs Benks je bio prepun love, a i voleo je da ugađa svojoj ženi. Ali nije kao da Lulu nije radila za to. Brak s Pirsom Benksom bio je posao s punim radnim vremenom u društvenim krugovima Južne Karoline.

„Opusti se, dušo. Pojaviće se“, doviknuo je Pirs kada je Lulu prozujala pored njega. „Nemoj da zakasniš u salon.“

„Jesi li zaboravio da ti trebaju dokumenti da bi leteo?“, pitala je Lulu. „Molim te, nazovi Maršu i reci joj da svrati. Možda je videla tvoj novčanik kada je čistila juče.“

„Neću da zovem Maršu kada joj je slobodan dan“, rekao je Pirs. „Pojaviće se, uvek se pojavi.“

Lulu je odustala od potrage u kuhinji, gde je Pirs Benks stajao naslonjen na pult u raskošnom crnom bademantilu i gledao je sa sjajem u očima dok je čekao da se zagreje aparat za kafu. Lulu mu je uzvratila koketnim pogledom i zaboravila da je iznervirana čim je pogledala svog muža, koji je, po svemu sudeći, bio sasvim savršen.

„Kakav je to pogled?“, pitala je Lulu i koketno nagnula glavu u stranu. „Iznervirana sam, Pirse. Nemoj misliti da mi možeš skrenuti pažnju tim tvojim predivnim plavim očima.“

„Mislim da ne mogu naterati neponovljivu Lulu Frenk da uradi nešto što ne želi.“ Pirs joj se nasmešio. „U suprotnom, zvala bi se Lulu Benks.“

„Znao si moja pravila kada si se oženio“, rekla je Lulu malo vedrije. „Srećom, dovoljno si šarmantan da zaboravim zašto si me jutros iznervirao.“

Pirs joj je prišao s druge strane sobe, privukao je i poljubio u obraz. „Ja sam najsrećniji čovek na svetu.“

Lulu je udahnula sveži miris, koji je lebdeo oko Pirsu posle tuširanja, utešnu poznatu aromu skupih gelova i šampona. Nije verovala da će ikada doći dan kada neće biti ludo i brutalno zaljubljena u svog muža.

„Pirse“, požalila se naslonjena na njegove grudi, „zakasniću!“

Pirs ju je pustio da se malo odmakne, ali ju je i dalje držao i pomno posmatrao. Bio je to pogled koji je odmah otopio Lulino srce, a onda je ispunio nelagodnom. U očima mu je videla ljubav i, što je bilo čudnije, neku čežnju. Nešto što Lulu nije videla kod Pirsu odavno.

„Je li sve u redu?“, pitala je Lulu. „Šta nije u redu?“

„Ništa.“ Pirs je izgledao zatečeno. „Baš ništa. Samo uživam u trenutku.“

„Aha, pa, sledeći put kada budeš uživao u trenutku, da li bi mogao da poneseš i svoj novčanik? Stvarno moramo da ga nađemo.“ Lulu mu je uputila osmeh kao maslinovu grančicu. U pozadini je aparat za kafu zažuborio i predivni miris sveže spremljenog napitka stigao je do Lulinog nosa. Duboko je udahnula. „Moram da završim sa spremanjem. Sipaj mi jednu šolju za usput?“

Kada je Lulu poljubila muža u obraz, dopustila je sebi da se još jednom začudi Pirsovom čudnom pogledu. Bio je brižan i nežan, skoro

previše velikodušan za sopstveno dobro, ali nije preterano pokazivao osećanja. Barem ne više. Lulu se unervozila zbog tog pogleda, i to nije bio prvi put da se ponaša pomalo čudno u poslednje vreme.

Čekala je u hodniku dok nije čula Pirsu kako se kreće po kuhinji, sipa kafu u šolje, najpre sebi, a zatim i njoj, pa seda u omiljenu stolicu i uzima novine, počinjući svoju tipičnu jutarnju rutinu.

Lulu je videla njegovo ćutanje kao priliku pa je krenula niz hodnik i zastala pred vratima Pirsove radne sobe. Samo tu nije ušla da potraži novčanik. To je jedino mesto koje je obično izbegavala, s fiokom koju je uporno ignorisala. Ali nije mogla da se otrese onog pogleda u njegovim očima. Nešto nije bilo kako treba.

I uprkos tome što joj se muž činio sasvim savršen, Lulu je znala da joj nešto izmiče. Niko nije savršen – pa ni Lulu. Njena četiri (propala) braka bila su čvrst dokaz za to. Ironično, ali Lulu je mislila da će joj ovo biti poslednji brak. Razmišljala je o tome da promeni svoje prezime kada se udala za Pirsu, naročito nakon što je on emotivno predstavio svoje viđenje braka i objasnio koliko bi mu značilo da dele prezime, ali to nije bilo dovoljno.

Na kraju, Lulu je donela odluku glavom, a ne srcem. Zadržala je svoje devojačko prezime – Lulu Frenk (nije Frank!) jer se tako držala svoje nezavisnosti i identiteta nakon skoro sedam decenija života. Četvorica muževa i pet brakova, ali uz sve to, uspela je da zadrži određen osećaj slobode. Držala se za njega pohlepno malim prstima, iako je Pirsu razočaralo kada je čuo njenu odluku. Rekao joj je da razume, ali Lulu nije bila sigurna da će on to ikada zaista razumeti.

Ipak se Pirs nikada ranije nije ženio. Tvrdio je da nema nikakvih tajni. Da nema bivših žena ili zamršenih veza koje ga prate. Barem zaista nema nikakvih za koje je Lulu čula. Ali ipak, sumnjala je da bi sve to moglo da se promeni kad bi samo mogla da otvori tu prokletu fioku.

Lulu je ušla u muževljevu radnu sobu. Znala je da ima barem deset minuta dok Pirs ne dovrši kafu, skupi novine, sipa sebi drugu šolju i krene u radnu sobu da pročita mejlove.

Nije nameravala da zabada nos, ali Lulu je bila veoma znatiželjna. Prsti su joj se obmotali oko ručke na fioci. Blago ju je povukla, nije se ni mrdnula. Ali znala je da neće, kao što je znala da joj Pirs ne bi

Opasno krive

verovao da je nađe ovde kako vuče ručku i tvrdi da traži njegov novčanik. Istina je da je fioka zaključana više od godinu dana.

Da li svi parovi imaju tajne fioke? – pitala se Lulu bacajući pogled pun griže savesti preko ramena. Zastala je da ponovo oslušne, a srce joj je lupalo u grudima tako jako da je proverila levu ruku da vidi da li pokazuje znake infarkta. Nažalost, ruka joj je bila sasvim u redu, srce joj je mahnito lupalo samo zato što njen savršeni muž čuva tajnu, a Lulu prosto izgara od želje da sazna zašto.

DVA

Detektiv Ramon: Molim vas, recite svoje ime za zapisnik.

Džindžer Adler: Džindžer Holi Adler.

Detektiv Ramon: Kakve je prirode bio vaš put u odmaralište Sereniti?

Džindžer Adler: Na venčanju sam drugarice s fakulteta. Zar to nije prilično očigledno? Zar vi niste nekakav detektiv? Mislím, svuda su obaveštenja o svadbenoj ceremoniji. Zar niste videli oglasnu tablu ispred?

Detektiv Ramon: Nisam.

Džindžer Adler: Tu ima aktivnosti za barem nedelju dana. U moje vreme venčanja su trajala najviše dan. A tek koliko su novca stukli u ovo! Ispred centra je cvetni aranžman veličine Tadž Mahala, na kome su ispisani njihovi inicijali u srcu. Čak smo u našoj sobi, u korpi dobrodošlice, dobili po bocu vina pravljenju po narudžbini. I to ne neko jeftino vino s papirnom etiketom. To je neka posebna skupa mešavina pravljenju ekskluzivno za njih. Zar ne mislite da je to malo previše?

Detektiv Ramon: Hajde da ipak ja ovde postavljam pitanja. Gospođo Adler, kada ste stigli u odmaralište?

Džindžer Adler: Trebalo je da stignemo 16. avgusta u tri po podne. Stigli smo tek u osam.

Detektiv Ramon: U osam uveče 16. avgusta? A zašto ste zakasnili?

Džindžer Adler: Propustili smo let. Zamalo što nisam ubila muža zbog toga.

Detektiv Ramon: Pretpostavljam da ste uspeali da nađete mesta na sledećem letu.

Džindžer Adler: Da, srećom. Samo zato moj muž još diše.

Detektiv Ramon: Gospođo Adler, pretpostavljam da razumete zašto sam vas pozvao večeras ovde.

Džindžer Adler: Naravno. Hajde da skratimo priču i da ne traćimo vreme – ja sam odgovorna za smrt onog čoveka. Da li ste to hteli da čujete?

„**E**lsi, dođi po cipele!“ Džindžer je prošla rukom kroz svoju plavu kosu, u kojoj je sad bilo nekoliko sedih vlasi. (Nameravala je da ode na šatiranje pre venčanja, ali sada više nije bilo vremena.) „Popi, jesi li spakovala kupaći? Treba da poneseš dva, dušo. Tome. Tome! Pusti tog dinosaura i idi na nošu! Dug je let pred nama, a nećemo stajati ni na putu do aerodroma!“

„Mama!“, zaječao je. „Imam sedam godina! Umem da koristim kupatilo!“

„Na nošu, na nošu!“, pevušila je Popi slatkim tankim glasom. „Toma na nošu!“

„Umukni!“, rekao je Tom. „Neću!“

„Mamice!“ Popin slatki glasić pretvorio se u opaki vrisak. „Tom mi je rekao da umuknem!“

„Deco, molim vas!“, viknula je Džindžer. „Ko god ne bude u autu za deset minuta, ostaće kod kuće, a mi odosmo! Pa neka vidi šta će! Hajde, idemo, vojsko!“

Džindžerina deca počela su uglas da gundaju, ječe i da se žale. Činilo se da sklapaju primirje i rade zajedno jedino kada se udružuju protiv majke. Sve troje kao da se složilo da je ona užasno grozna zato što je posljednjih šest meseci uzela duple smene u hotelu gde radi kao recepcionerka, a sve samo da bi mogli da priušte ovaj put. Da je manje radila, Adlerovi ne bi mogli da plate neverovatnu sumu potrebnu da petočlana porodica odleti na drugi kraj zemlje.

Uostalom, šta Vitni Deblu misli, ko je ona! Besmisleno je što mora da se venča u nekom ekskluzivnom odmaralištu na kalifornijskoj obali. A još je besmislenije što svadbena svečanost traje celu nedelju! Šta se desilo s finim dirljivim venčanjima u ambaru, sa švedskim stolom i divljom žurkom? Tako su se venčali i Džindžer i Frenk, a i dalje su u braku, posle šesnaest godina, s troje predivne (iako ne baš saradljive) dece.

Zapravo, Džindžer bi više volela da nije ni dobila pozivnicu za Vitnino venčanje. Ona i Frenk zaista nisu mogli to sebi da priušte, ali to venčanje će se desiti samo jednom, a Džindžer i Vitni su zaista bile dobre drugarice na fakultetu. Naravno, na faksu su Emili i Džindžer bile najbolje drugarice, ali to se prijateljstvo istopilo kad se Emili pretvorila u totalnu kučku.

„Ako ti ne vidim dupe na šolji za dve sekunde, Tome, celog ću te tamo nagurati!“, doviknula je Džindžer. „Frenk, gde si? Možeš li da nađeš Popinu drugu cipelu? Onu roze! Treba joj za ceremoniju! Elsi! Spakovala si celu biblioteku u ovaj ranac! Zar ti stvarno trebaju čak devedeset četiri knjige za jednu nedelju? I sve su ti iscepkane i unakažene! I zar ne možeš da nađeš neke knjige koje bar izgledaju novo, da makar neko greškom pomisli da smo možda normalna porodica?“

Džindžer je labavo uhvatila pohabanu, ispresavijanu i musavu knjigu s mekim koricama, koju je njena ćerka najverovatnije nabavila iz Male besplatne biblioteke u kraju. Elsi je volela stare knjige i više je volela

da izabere neku čudnu raskupusanu knjigu nego da kupi novu, što je zapravo bilo dobro za porodični budžet, ali ne baš i za imidž lepe male porodice koja ide na venčanje u luksuzno odmaralište.

Pritom je Elsi imala skoro šesnaest godina i bila je potpuno nemoćna. Prepirka s njom samo bi sve pogoršala. Razvila je neki novi mrzovoljni stav, posvećivala je pažnju samo tehnologiji, kao da nije bila u stanju da poveže jednu celu rečenicu, a bila je tu i stalna razdražljivost, koja je uticala i na sve ostale u kući. Čak i zbog odlaska u Kaliforniju jedva da je podigla uglove usana i nasmešila se.

„Frenk!“ Džindžer je u svoja stopala, pored kojih su se nalazila četiri velika kofera, tri napola zatvorene sportske torbe i Popin mali ranac – kao i ceo zoološki vrt plišanih životinja. „Može li mala pomoć ovde?“

„Izvini, dušo, nisam te čuo.“ Frenk Adler se pojavio na ulaznim vratima njihove trosobne kuće u predgrađu – koja je bila za mrvicu premala za njih petoro – sa šašavim osmehom na licu. „Zalivao sam paradajz.“

„Zalivao...“ Džindžer je osetila kako joj se usta razjapljuju od šoka. „Zalivao si paradajz!“

„Da, pa, Leslie neće biti tu da se pobrine za biljke do srede, a očekuje nas toplotni talas. Ne bih voleo da mi bebice uvenu. Cenim da će ih dobra količina vode održati zdravim bar nekoliko dana.“ Frenk je zastao i prošao rukom kroz svoju već razbarušenu kosu. „Hej, zaboravio sam na limun u saksiji! I ograđenu leju! Dušo, izvini, odmah se vraćam...“

„E, ne, nećeš!“ Džindžer je osetila da joj se lice grči u grimasu. „Frenk, kad ćeš se jednom pobrinuti za svoju decu? Paradajz nije živi stvor.“

„Pa, zapravo...“

„Zaboravi na prokleti paradajz!“, rekla je kada joj je telefon zazvonio. „Moram da se javim. Možeš li da pomogneš deci da se sprema za put na koji si ti hteo da ideš?“

Džindžer je stegla ramena od otpora prema užasnom tonu svog glasa. To nije ličilo na nju. Džindžer je obično bila zabavna, strpljiva i vesela. Nikad nije zvala, a što je najvažnije, volela je Frenka. Volela je njegove blesave hobije i glupe projekte. Upravo je njegov polet bio jedan od razloga zašto se zaljubila u njega.

Ali onda se desio život, i deca, i finansije, i osiguranje, i izgubljene roze cipele. I negde u haosu predgrađa, dvostrukih poslova i monotonijske dnevno život, ljubav se ponekad činila tako teškom.

„Izvini“, promrmljao je Frenk. „Ja... hm, šta treba da uradim?“

„Zaboravi!“, rekla je i izvukla telefon ispod gomile stvari u rukama. „Idi i zalivaj tu svoju baštu! Biću u autu za deset minuta i pobrinuću se i za decu i za kuću i za kofere i za grickalice i za papire i za novac!“

„Stvarno?“ Frenk je izgledao kao neko ushićeno dete. „Hvala ti, dušo, najbolja si. Deco, slušajte majku! Idemo na odmor!“

„Halo?“ Džindžer je već bila na telefonu. Jedva je bacila pogled na broj pre nego što je pritisnula telefon na uvo i počela da žonglira čarapama, koferima i Elsinom knjigom, koja je pala na pod tako tužna i mrtva. „Izvinite, ne čujem vas. Ko je to?“

„Ja sam, Vitni“, čuo se zvonki ispolirani glas. „Da li je sve u redu? Zvučiš kao da si u ratnom području, draga.“

„Pa, takav ti je dom Adlerovih“, rekla je Džindžer. „Kako ide s venčanjem? Da se nije nešto desilo? Kunem se, Vitni, ako se Artur predomišlja, nabiću mu...“

„Ne, ne, ni u snu“, rekla je brzo. „Artur je divan. Izašla sam malo do centra da sredim nokte i pade mi na pamet da te pozovem čim sam ukrala sekund za sebe. Neću posle imati ni minut odmora, sve do ceremonije.“

Naravno da je Artur savršen. Vitni zaslužuje razne divne stvari, pa zašto je onda toliko frustrira predstava Vitni kako, zaljubljena do ušiju, čavrlja lagano dok joj maser trlja ramena, pedikir sređuje stopala, a još jedan kozmetičar depilira intimnu zonu? Kao da je Vitnina blažena naivnost neki greh.

Samo ti čekaj... – mislila je Džindžer. *Čekaj samo treće dete, sve manji budžet, besane noći...* Onda će Džindžer pozvati Vitni i nežno je pitati kako njen predivni brak i predivna deca, zamišljajući je raščupanu, s podočnjacima i jednim detetom na dojci dok Artur natenane u dvorištu zaliva svoj jebeni paradajz.

„Drago mi je što ćemo se videti uskoro“, rekla je Džindžer umesto toga. „Upravo izlazimo iz kuće.“

„Sjajno“, rekla je Vitni. „Ali upravo zato te i zovem.“

„Reci“, rekla je Džindžer, škrugućući zubima kad je cipelica preletela preko gelendera i zamalo joj iskopala oko. „Šta te muči, draga?“

„Emili je zvala“, rekla je brzo Vitni. „Htela je da zna da li bi bilo užasno nepristojno da u poslednjem trenutku promeni odluku i ipak dođe na venčanje.“

„Malo je kasno za to, zar ne misliš?“

„Da, ali, pa...“ Vitni je uvek bilo neprijatno da se suprotstavlja ljudima. Sve na njoj, i anđeoska plava kosa i otmena bleđa koža, povlačilo se pri prvom znaku svađe. „Mislila sam da joj kažem da može doći. Znaš, ona je mislila da će u ovo vreme putovati, ali to je otkazano – i eto. Mislila sam da treba da znaš da će biti tamo.“

„To je super“, rekla je Džindžer visokim tonom. „Hvala ti što si me zvala, ali biću dobro. Svi smo odrasli. Sad se samo fokusiraj na venčanje i da izgledaš predivno. Uh, već kasnimo na avion, tako da ću te pustiti da uživaš. Vidimo se uskoro!“

Džindžer je uzdahnula i srušila se na kauč s telefonom u drhtavoj ruci. Nikada nije trebalo da potvrdi da će ići ovo proketo venčanje. Moraće tamo da se suoči s Emili, i to dok sa sobom vuče Frenka, paradajz-manijaka, i troje dece koja su već na dobrom putu za popravni dom.

TRI

Detektiv Ramon: Molim vas, recite vreme i datum kada ste stigli u odmaralište Sereniti i vaše ime, za zapisnik.

Emili Braun: Emili Braun. Stigla sam 16. avgusta u četiri po podne.

Detektiv Ramon: Da li ste otišli pravo u svoju sobu?

Emili Braun: Ne, ali mislim da to već znate.

Detektiv Ramon: Imam očevica koji tvrdi da ste otišli u sobu izvesnog muškarca.

Emili Braun: Da, u Henrijevu. Upoznala sam ga u avionu.

Detektiv Ramon: U avionu u kom ste bili 16. avgusta?

Emili Braun: Da.

Detektiv Ramon: Molim vas, opišite prirodu vaše veze s Henrijem, za zapisnik.